

Robert Olechnowicz

RELACJA Z PRZEJŚCIA KOTLINY 2021

Szałas Żywiecki w Szklarskiej Porębie,
Połowa września, wkrótce południe –
Turyści stoją w startu obrębie,
Robi się gwarno, robi się ludnie.

Czeka gromada mistrzyń i asów,
By kilometrów brnąć sto czterdzieści –
Za siedem rzek i za siedem lasów,
Za siedem gór i siedem boleści...

Przejście Kotliny już pełnoletnie,
Wszak osiemnasta właśnie edycja.
Tak to zrodziła nam się szlachetnie
W Sudetach nowa piesza tradycja!

Ciii... Dla Daniela i Mateusza
Minuta ciszy, moment skupienia.
Duet ten pewnie też w trasę rusza –
Po błękitnego szlakach sklepienia...

Start! Naprzód! Poszli równo z hejnałem –
Pięćset par butów w dżdżystą pogodę.
A z nimi także ja się wybrałem
W tę wyjątkową, wielką przygodę.

Jedni po Przejściach, drudzy w debiucie,
Każdy sam sobie wodzem, strategiem.
Lecz – uczestniku X – spytam tu cię:
Skoro to Przejście, czemu gnasz biegiem!?

Wędruję w śmiazków dzielnych więc masie,
Tempem spokojnym, bez przerw, miarowo.
W głowie rozterka tkwi, czy dojść da się –
Oj, o tym lepiej nie myśleć, głowo!

Hala Szrenicka, Czarcia Ambona
I Karkonoska Przełęcz z kontrolą.
Piję z bukłaka, chrupię batona,
Niektórzy popas w schronisku wolą.

Skała Słonecznik, lecz słońca nie ma –
A kiedy mgli i wiatr się rozhalnia,
Trzeba przebierać nogami dwiema
I żaden pejzaż kroku nie zwalnia.

O siedemnastej wita mnie Śnieżka –
Jak zwykle wichrem ostrym i chłodem.
Taki z niej łobuz, że nie omieszka
Sprawić, bym czmychał w dół bystrym chodem!

A przy okazji – ciekawy temat,
Bo Jej Wysokość Królowna Śnieżka
Od lat przede mną stawia dylemat –
Czy bardziej Polka ona, czy Czeszka?

Oko z nadzieją na pomiar zerka –
Ech, jak pomału, liczniku, tykasz!
Fotografuje mnie ktoś zza świerka –
Agent? Wielbiciel? Nie, to kronikarz...

O osiemnastej minut trzydzieści
Okraj sytością brzuchy napawa.
Izba w schronisku ledwo nas mieści –
Żurek, pierogi, herbata, kawa.

Po półgodzinie koniec biesiady.
Za oknem zmierzchu spada kurtyna.
Czas powstać z siedzeń. Cóż, nie ma rady –
Etap w ciemności się rozpoczyna.

Łańcuch czołówek oświetla drogę
Przez grzęzawiska, kałuże, błota.
Skalnik zdobyty! Na Wołku mogę
Pięć dych odhaczyć – dobra robota!

Bolczów, a potem w dół do Janowic –
Pomidorówkę je kilka osób.
Zmykam, bo zrzędzi jakiś czarnowidz,
Że stąd do mety dotrzeć nie sposób.

Nogi są po to, by iść – więc idę!
Nic, że w skarpetkach bąbel się mnoży.
Wkrótce z sennością zacznę korridę –
Na szczęście sen mnie jeszcze nie morzy.

No, dalej! Hajda! – serce me woła.
Słucham, stawiając stopy okrakiem.
Już jakby mniej piechurów dokoła,
Jakby znikali gdzieś za plecakiem.

Choć oko wykol – Okole w smole.
Widoków brak, bo czarną noc mamy.
W altanie dwóch po marszu mozole
Śpi albo czeka na panoramy...

Z kolei niżej, tuż przy Chrośnicy,
Miłe zdziwienie o szóstej rano –

Psy, co strach siały w tej okolicy,
Wyraźnie dały dziś za wygraną.

Na Szybowcową teraz przez trawy,
Trakty szerokie i wąskie dróżki,
Po talerz zupy i kubek kawy –
Parzonej niczym palców opuszki.

Tam przegląd obtarć oraz pęcherzy,
W ruch igły, plastry i sudocremy.
Kto nie zna Przejścia, ten nie uwierzy,
Że z takim bólem nadal idziemy!

Ach, gdyby nagle móc poszybować,
Lekko w powietrzne pomknąć przelaje
I nad asfaltem śmignąć Jeżowa,
Który dziś jeżem dla stóp się zdaje!

W Perle Zachodu młodszy kolega
Kłuciem w kolanie zmartwiony szczerze.
Na stacji Lotos grupka zalega –
Może paliwo w termosy bierze...

Wreszcie Goduszyn, przez mokre łąny –
W punkcie kontrolnym coś się wypija,
Konsultujemy w terenie zmiany,
Setny kilometr tutaj wybija!

Z czasem te same wędrowców twarze
Doganiam, mijam, widzę ponownie.
Ktoś się uśmiechnie, kierunek wskaże,
Pomoże komuś ktoś niewymownie.

Przez Wojcieszycę, Bobrowe Skały,
Aż do Górzyńca – tu chwilę bawię,
Bo dawno tak mi nie smakowały
Słodkawe bułki na twardej łąwie.

Zwątpienie teraz we łbie się wierci:
W górę kilkaset metrów złowieszczę!
Wysoki Kamień, przez Zakręt Śmierci –
Deszcz pada, lecz ja nie padam jeszcze...

Z wolna się pętla wielka dopina.
Gdy w Jakuszykach walczę z niemocą,
Mija trzydziesta prawie godzina.
Już niedaleko – zdążyć przed nocą!

Ech, organizmie mój wyczerpany –
Ciężką ty ze mną masz, bracie, dolę!
Bo górskich wyryp snuję wciąż plany,
Bo od lenistwa wysiłek wolę!

Ostatni trud dla tych, co wytrwali,
Podejście w pocie kapiącym z czoła
Do Owczych Skał, wystających z dali.
I ulgę czuć. I mina wesoła.

I człowiek torem dla sań pomyka
Przez pnie zwalone, igliwie, błoto.
I Wodospadu szum Kamieńczyka.
I po kamieniach męka. I oto:

Cóż za wspaniały widok przede mną!
Jakże kojące oklasków dźwięki!
Czerpię haustami chwilę przyjemną –
W końcu! Nareszcie! Uff, meta! Dzięki!

Tu, w miejscu startu, jest również finał.
Tu, gdzie strach myśleć było o celu.
Tu, gdzie swą walkę każdy zaczynał
I gdzie za rok znów zacznie ją wielu...